

Ansızın Doğduğum Ansızın da Öldüğüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 10 Nisan 2023

Terli ve nemli bir düş' ün isyanıdır gerçek olanlar ve gerekçelerin gereksizce imgelerde boğulduğu asla yalan değil...

Günü ve geceyi uyuttum da geldim; bir de annemi ve ben mahlası olmayan bir şairim belki de şair bozuntusu kimine göre ve kimyamdaki taşkınlıkla yükleniyorum kendime.

Meylettığım bir çiçek var ki içimde solmayı ve koparılmayı bekleyen ve inadına o çiçeğe itibar etmiyorum artık ve acımla ihya olup eksenimde yol alıyorum...

Kibirsiz bir isyanım ben ve de şaşkın bir beşer:

Şaşmakla ölmek arasında gidip geliyorum ve şeşi beş görenlerden açık ara farkla en çok kendimi şaşırtıyorum ve de insanları analiz edip kalp gözümde saklı sırlarla yol alıyorum.

Yazdığım kadar da nefes aldığım doğrudur ve yaşamakla yaşarmak arasında gidip geliyorum bu sefer.

Her acının açısı farklı ve her açının algılanışı da:

Algı eşiğinde debelenmeden algılarımla alt ediyorum zalimi ve kötülüğü ve kötülükleri ile beslenenlere inat daha da iyi bir insan olmak adına veriyorum mücadelemi: kalemimse benim sihirli değneğim ve asi ruhumla verip veriştiriyorum asalak gölgelere.

İsyanım kötüye.

İsyanım haksızlığa.

İsyanım nefrete...

Gün devindi bense yerimde saydım.

Geceye erdim ereli uykuya daldım:

Kibarca sevdiğim kadar usulca uzaklaşıyorum densiz ve kibirli gölgelerden ve kim olursa olsun karşımdaki duruşumu asla bozmuyorum ve başım dik olduğu kadar kalemi de dikmişken sayfanın ortasına ve de insanların gözüne...

Hüzünse ayrı dünyalara ayak bastığım bazen tavan yapan korkularım ve kaygılarım...

Canım yandığı kadar mutluyum ve de akla zarar...

Canım yandığı kadar yazıyorum bilsem de afaki bir uğraş olduğunu...

Canım yandığı kadar seviyorum kendimi ve ruhumun röntgenini çekip sunuyorum altın tepside yüreğimse hayli yorgun ve ateşli bir o kadar kapatmışken kalbimi beşeri aşklara...

Ve işte ihya olduğum elbet Rabbin çağrısı elbet imkânsızlığın ağrısı ve ben hayatı da mutluluğu da ağırdan aldığım kadar adım çıkıyor Molla'ya ve ağır yürüdüğümünden mi nedendir yeni sıfatlar ekleniyor adımın başına.

Bir adım daha atıyorum ve adımla yaşayıp ismimle müsemma şiirler yazmayı reddediyorum bu sefer ne de olsa çiçek kadar kırılgan olsam da çelik gibi irademle tüm safsataları duymazdan ve görmezden geliyorum.

Görmezden gelen kimse daha da yakınlaşıyorum Rabbime ve kendime ve soyut duygulardan kendime inşa ettiğim bu somut cennette hürriyetimi ve hüviyetimi kolluyorum ve kodluyorum da ne de olsa...

Sevginin hazında ve hasında saklıyım ben itibar ettiğim kadar insanlara itibar görmesem de ikaz lambamı yakıyorum ve yalnızlığın kıvrımlarında s/onsuzluğun ateşi ile yanıyorum yoksa nasıl yazardım bunca şeyi ve nasıl ayakta kalırdım bunca şeye rağmen...

Cılası yitik günün göğün de randıman almadığı bir iklime selam verdiğim.

Sessizce surlara serdiğim sırlarım.

Sudan bahanelerle suyoluna gidiyorum deyip de geri dönmeyenlerin...

Hayır, hayır: bir çağrı değil bu varsa yoksa ruhumdaki sıra dışı ağır ve ağıdalı duygular iklime nazire yaptığım baharlanmış ve çiçeklenmiş dallarım...

Bir duygu sağanağına asılıyım ve başıma yağın nurun devamında canımdan can gidiyor en çok da sevdiğim canı yandıkça ve işte günleri torbaya koyup da gecelerde yazdıklarım sessiz sedasız terk etti geceyi ve güne teşrif etti ilham perim ve ben saatini öylesine belledim ki: elimle koymuş gibi buluyorum sözcükleri.

Semanın yağmalandığı bir ikindi.

Kuşluk vaktini kuşlara çaldırdım ve bildiğim tüm duygularla çarpıldım adeta cin çarpmışa dönen yalnızlığım ve vakur benliğim ve metanetim.

Sözcükler sobeliyor birbirini:

Bense lades, dememek adına zor tutuyorum kendimi ve sözcükler bir bir yağıyor gökten.

Ulu orta sevenlerden olmadım ben ve asla kavuşmadım sevdiğime sanırım öyle biri de asla var olmadı ömrümde ya da var olduğuna inanıp kendimi kandırdığım ve de hüzne çanak tuttuğum...

Yüreğimin aralık bir kapısı var ve içeri sızan her kimse yüreğime alıp besliyorum onu ve oylumunda yüreğin oylar işliyorum aşk diye işkillenip aşikâr sevsem de itiraf edemiyorum çünkü dilim tutuluyor ve işte kaçıp kovalansam da nihayetinde kendime ve yalnızlığıma sıkı sıkı sarılıp sarmalında hüznün, ağıtlar yakıyorum.

Her gün yeniden doğduğum kadar her gece öldüğüm yalan değil.

Mutluluktan ağlayıp da üzüldüğümde işi deliliğe vurup güldüğüm de...

Ruhumu gülümseten nidalar armağan ediyor Tanrı ve içine düştüğüm boşluğu kâh severek kâh üzüterek gideriyorum en azından ruhumu hoş tutuyorum boşa düşmüş bir vatandaş olmayı dahi becermişken bundan birkaç sene evvel her boşluğu hoşluğa çevirmek adına tavan yapıyor duygularım.

Bir batında doğan duygular hayli külfetli ve kiminin, insan eti ağır, dediğini duysam da asla ödün vermiyorum doğrularımdan ve ağırlık denen kütleyi sevgiyle eşleştirip bir boşluğu daha hoşlukla dolduruyorum.

Anlatmak istediklerim bunlardan ibaret değil.

Benimse içine düştüğüm müşkül sayesinde insanların meşgule verdikleri anlayışları ve sevgisizlikleri daha bir yakıyor derinden.

Acılar ırmağında yıkandığım kadar içimi açmıyorum da artık insanlara ve duygularımı geçiştirip geçkin şarkılarda demleniyorum dertlendiğim kadar daraldığım ve düze çıkmanın hayalini kurup kalemimle attığım taklalardan sonra ruhumu takvaya koyup ışıyorum bir yıldız gibi kaymanın da ötesinde yeniden doğmanın müjdesini veriyor şiirlerim.

Bir içimlik addedilen şiirlerim:

Kelebek ömürlü olsa bile günlük yazdıklarım aslında benim ömürlük duygularımın ifasıdır her biri bir o kadar altına imzamı attığım idam fermanım...

Ne de olsa insanların frekansları anbean değişmekte ve algı eşiğimde bir alçalıp bir yükseliyorum nüktedan bir ömrü hüznle eşleştirip tutuklu kaldığım kadar da tutkuyla sevmenin mizacı iken kalemin her destur, deyişinde sarmalında inancın sevgiyle eşleşen duyguların ritmine ayak uydurmak adına kalemin cıngılında çığırtnan bir ses gibi nidaların hız aşımında nükseden coşkum gibi...

Ansızın doğduğum.

Ansızın da öldüğüm...